

Kolozsvári Zsófia:
Van még költői feladat

Nem tudhatom, hány gondolatod halt meg veled, Miklós.
Hány tucat ecloga, mennyi elégia! Gyűlölnének
Érte az ostoba mostani kölykök. Azt teszik így is.
Értenek bármit hányatott, túl rövid életedből? Nem.
Csak rázzák fejüket, ha a Tétova óda a téma.
Háború, nélkülözés, nincs semmi fogalmuk ezekről.
Jobb ma vajon? Nincs félelem mételye emberi szívben?
Már eltűnt-e a csalfa idő, és kell-e nyomába
Képzelet szárnyán újra eredni? Kell-e a jólét
Hétköznapijain Terror Házát látogatnunk, vagy
Hűtlenül elfeledhetjük múltunk árnyait? Éljük
Boldog, néma, tudatlan tölgyként, levelet hajtva,
Büszke mosollyal hordva a holnapi irtás keresztjét?
Tudja-e mindegyik új fiatal, hogy nagypapa hol volt,
S hogy bántak vele fogságának rettenetében?
S akkor is híres lennél, Miklós, hogyha a végzet
Nem vet a gyilkosaidnak? Szép, szomorú soraid vajh
Akkor is intő példát állítanának-e lángtól
Már nem ölelt kis országunk fiataljainak? Vagy
Inkább Fannid hús tenyerét a tiédbe temetve
Névtelenül, őszén, unokákkal tölteni vágynád
Hátralevő szép napjaidat? Kétlem. Hiszen hős vagy.
Általad tudjuk, mit soha többé nem szabad hagyni
Zsarnoki génuszoknak. Kell, hogy sorsodat fáradt
Iskolatársak félve a dolgozatoktól értsék.
S itt az idő, hogy újraszüless, most más a világ már.
Tetszene, bár még jócskán lenne mit újradalolnod.
Költeni verset a hitről, szívről és becsületről.
Mert feledésbe merültek ezek már. Hidd el, lehet még
Hexameterben írni a négerről, aki végül
Visszajutott falujához, s eltakarítja a szennyet.

Budapest, 2009. április 30.